

Súd: Správny súd v Banskej Bystrici
Spisová značka: 23Sas/1/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 0824100301
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 05. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Dominik Čipka
ECLI: ECLI:SK:SpSBB:2025:0824100301.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Správny súd v Banskej Bystrici, v konaní pred sudcom JUDr. Dominikom Čipkom, v právnej veci žalobcu: A. B., nar.: XX.XX.XXXX, trvale bytom: A. C. XX, XXX XX B. A., proti žalovanému: Sociálna poisťovňa, ústredie, so sídlom: 29. augusta 8 a 10, 813 63 Bratislava - mestská časť Staré Mesto, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 5538-2/2024-BA zo dňa 29.02.2024, takto

rozhodol:

I. Súd žalobu **z a m i e t a**.

II. Žiadnemu z účastníkov konania právo na náhradu trov konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e:

Administratívne konanie

1. Sociálna poisťovňa, pobočka Rimavská Sobota (ďalej len „prvostupňový orgán verejnej správy“) rozhodnutím č. 8171/2023-RS-DvN zo dňa 13.12.2023 (ďalej len „prvostupňové rozhodnutie“) rozhodla, že žalobca podľa § 104 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov (ďalej len „Zákon o sociálnom poistení“) a podľa čl. 61 Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004 o koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia (ďalej aj len „Základné nariadenie“) nemá nárok na dávku v nezamestnanosti. Prvostupňový orgán verejnej správy po citovaní zákonných ustanovení - § 104 ods. 1 a § 104 ods. 6 Zákona o sociálnom poistení, čl. 61 ods. 1, čl. 61 ods. 2 a čl. 65 ods. 5 písm. a) Základného nariadenie svoje rozhodnutie zdôvodnil nasledovne: žalobca bol od 02.11.2023 zaradený do evidencie uchádzačov o zamestnanie, pričom žalobca si dňa 10.11.2023 uplatnil nárok na dávku v nezamestnanosti, pričom žiadosť o uvedenú dávku bola dňa 27.11.2023 doručená prvostupňovému orgánu verejnej správy. Podkladom na vydanie rozhodnutia boli údaje v informačnom systéme Sociálnej poisťovne a z Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Rimavská Sobota. Prvostupňový orgán verejnej správy konštatoval, že v posledných štyroch rokoch pred zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie, t.j. v období od 02.11.2019 do 01.11.2023 žalobca na území Slovenskej republiky nepreukázal žiadne doby poistenia v nezamestnanosti. Na základe vykonaného dokazovania ohľadne zachovania pracovných, rodinných, osobných a iných väzieb na Slovensku počas vykonávania zárobkovej činnosti na území iného členského štátu určil prvostupňový orgán verejnej správy, že žalobca nemá zachované centrum záujmov a bydlisko na Slovensku, pričom podľa čl. 61 a čl. 62 Základného nariadenia je potrebné považovať za štát bydliska žalobcu štát, ktorom vykonával zárobkovú činnosť. Vzhľadom na to, že žalobca bezprostredne pred uplatnením nároku na dávku v nezamestnanosti neukončil dobu poistenia v nezamestnanosti podľa slovenských právnych predpisov a počas posledného zamestnania v inom členskom štáte nebolo bydlisko žalobcu na území Slovenskej republiky, sa na žalobcu nevzťahuje čl. 65 ods. 2 a 5 Základného nariadenia a nie je možné použiť pravidlo sčítanie dôb poistenia v zmysle čl. 61 Základného nariadenia.

2. Proti prvostupňovému rozhodnutiu podal žalobca odvolanie, v ktorom uviedol, že nesúhlasí s odôvodnením prvostupňového rozhodnutia, pričom na území Slovenskej republiky mal žalobca počas celej doby zamestnania v Rakúsku trvalý pobyt, rovnako tak mal na území Slovenskej republiky zachované aj centrum záujmov. Prvostupňový orgán verejnej správy tak podľa žalobcu postupoval nesprávne a v rozpore s právnymi predpismi, nakoľko žalobca splnil všetky podmienky na priznanie nároku.

3. O podanom odvolaní žalobcu rozhodol žalovaný rozhodnutím č. 5538-2/2024-BA zo dňa 29.02.2024 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“) tak, že odvolanie žalobcu zamietol v celom rozsahu a potvrdil rozhodnutie prvostupňového orgánu verejnej správy. V napadnutom rozhodnutí žalovaný uviedol, že v prvostupňovom konaní o dávke v nezamestnanosti žalobca preukázal v posudzovanom období doby poistenia v nezamestnanosti na území iných členských štátov Európskej únie (na území Rakúska), na základe čoho prvostupňový orgán verejnej správy správne posudzoval, či je možné takéto doby zohľadniť na účel vzniku nároku na dávku v nezamestnanosti v súlade s článkom 61 Základného nariadenia. Podľa článku 61 ods. 2 Základného nariadenia je možné zohľadniť doby poistenia v nezamestnanosti dosiahnuté podľa právnych predpisov členského štátu Európskej únie, ako keby boli dosiahnuté podľa slovenských právnych predpisov v prípade, že daná osoba bezprostredne pred zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie ukončila doby poistenia dosiahnuté v súlade so slovenskými právnymi predpismi. Výnimku z tohto pravidla predstavujú prípady uvedené v čl. 65 ods. 5 písm. a) Základného nariadenia, pričom ide o prípady, kedy si dotknutá osoba počas svojej poslednej činnosti ako zamestnanec alebo samostatne zárobkovo činná osoba na území členského štátu Európskej únie zachovala bydlisko na území Slovenskej republiky. V konaní o nároku na dávku v nezamestnanosti sa posudzuje zachovanie väzieb žalobcu na území Slovenskej republiky na základe celkového zhodnotenia všetkých zabezpečených dôkazov a dostupných informácií. Žalovaný uviedol jednotlivé kritériá, na základe, ktorých došlo k celkovému posúdeniu centra záujmov žalobcu. Išlo o kritérium dĺžky a trvalosti prítomnosti na území dotknutých členských štátov; situáciu žalobcu vrátane povahy a osobitných vlastností každej vykonávanej činnosti, predovšetkým miesta, kde sa takáto činnosť zvyčajne vykonáva, trvalosti tejto činnosti a dĺžky trvania každej pracovnej zmluvy; rodinného stavu a rodinných väzieb žalobcu; bytovej situácie žalobcu, najmä toho, či je táto situácia stabilná; členského štátu, ktorý sa považuje za miesto bydliska osoby na daňové účely. Na základe uvedených kritérií žalovaný vyhodnotil ako rozhodujúcu pracovnú situáciu žalobcu v Rakúsku, keď sa žalobca orientoval na prácu v zahraničí, kde bolo aj odvádzané poistné na sociálne poistenie. Žalovaný sa pri posúdení uplatneného nároku riadil závermi Rozhodnutia Správnej komisie pre koordináciu systémov sociálneho zabezpečenia č. U2 z 12.06.2009 o rozsahu pôsobnosti čl. 65 ods. 2 Základného nariadenia, podľa ktorého by nebolo prijateľné, ak by sa príliš širokým výkladom pojmu bydlisko mala rozšíriť oblasť uplatnenia čl. 65 Základného nariadenia tak, aby zahŕňala všetky osoby, ktoré majú dosť stabilné zamestnanie alebo samostatne zárobkovú činnosť v členskom štáte a ktoré nechali svoje rodiny vo svojej krajine pôvodu. Žalovaný ďalej konštatoval, že v súlade s rozhodnutím Správnej komisie pre koordináciu systémov sociálneho zabezpečenia č. U2 z 12.06.2009 bola celková dĺžka pobytu v zahraničí u žalobcu viac ako 4 roky, stabilita zamestnanie na území Rakúska, poberanie nemocenských dávok z rakúskeho sociálneho systému, primeraná bytová situácia, odvodová a daňová povinnosť na území Rakúska, vyhodnotené silnejšie ako ostatné skutočnosti (trvalý pobyt, deklarované návraty, rodina na Slovensku), ktoré žalobca uviedol ako väzby k Slovensku. Žalovaný mal za preukázané, že počas výkonu zárobkovej činnosti v Rakúsku sa žalobca v tomto čase dlhodobo zdržiaval, býval, trávil pracovný a mimopracovný čas, poberal nemocenské z rakúskeho sociálneho systému, platil zákonné odvody a dane na území Rakúska, preto tieto skutočnosti preukazujú prenesenie a vytvorenie centra záujmov žalobcu počas posledného zamestnania práve na území Rakúska. Vzhľadom na uvedené žalovaný nepovažoval bydlisko žalobcu počas jeho posledného zamestnania v členskom štáte Európskej únie za zachované na území Slovenskej republiky. Keďže žalobca nebol bezprostredne pred zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie poistený v nezamestnanosti v zmysle slovenských právnych predpisov, nie je možné dobu poistenia v nezamestnanosti získanú na území Rakúska zohľadniť na účely vzniku nároku na dávku v nezamestnanosti v súlade s čl. 61 Základného nariadenia. Žalovaný poukázal, že žalobca mal zákonnú možnosť požiadať o dávku v nezamestnanosti na území Rakúska, pričom zdôraznil, že nezamestnané osoby, ktoré dosiahli doby poistenia v nezamestnanosti na území iného členského štátu Európskej únie, nemajú v zmysle ustanovení základného nariadenia a Nariadenia (ES) Európskeho parlamentu a Rady č. 987/2009 ktorým sa stanovuje postup vykonávania základného nariadenia (ďalej len „Vykonávacie nariadenie“), právo výberu členského štátu Európskej únie, v ktorom si uplatnia nárok na dávku v nezamestnanosti. Koordináčny predpis určujú, že pri skončení výkonu zárobkovej činnosti

by si nezamestnaný mali uplatňovať nárok na dávku v nezamestnanosti v štáte, v ktorom práve skončili zamestnanie a v prípade priznania nároku na dávku v nezamestnanosti má dotknutá osoba zmysle čl. 64 Základného nariadenia možnosť požiadať o export priznanej dávky v nezamestnanosti do ktoréhokolvek členského štátu Európskej únie. V prípade, keď si nezamestnaný neuplatní nárok na dávku v nezamestnanosti v štáte posledného zamestnania a požiadal o dávku v nezamestnanosti v inom členskom štáte, tento členský štát je v zmysle koordináčnych predpisov povinný skúmať, či je možné dobu poistenia v nezamestnanosti dosiahnutých v zahraničí zohľadniť v konaní o nároku na dávku v nezamestnanosti a to podľa čl. 65 Základného nariadenia, v prípade zachovania pevných väzieb v členskom štáte, v ktorom si dotknutá osoba uplatňuje nárok na dávku v nezamestnanosti. Žalovaný zdôraznil, že otázka bydliska je v týchto prípadoch zásadná. V prípade žalobcu bolo naposledy preukázateľné platenie poistenia v nezamestnanosti na území Rakúska. Neuplatnenie si nároku na dávku v nezamestnanosti v zahraničí nemôže byť samo osebe dôvodom pre úspešné domáhanie sa vzniku nároku na dávku v nezamestnanosti na Slovensku, pričom aj samotné koordináčne nariadenia v oblasti sociálneho zabezpečenia prisudzujú zodpovednosť za výplatu dávok v nezamestnanosti primárne štátu posledného zamestnania.

V podanom odvolaní žalobca uviedol, že po celú dobu zamestnania v Rakúsku si zachoval trvalý pobyt na Slovensku. V tejto súvislosti žalovaný poukázal, že pojem bydlisko je potrebné chápať v širších súvislostiach, ako miesto, kde sa fyzická osoba trvalejšie zdržuje, kde jej centrum záujmov, kde trávi čas v mimopracovnom čase. Na posúdenie bydliska je dôležitá aj rodinná situácia a rodinné väzby dotknutej osoby a taktiež povaha vykonávanej zárobkovej činnosti vo vzťahu k jej trvalosti, stabilite a dĺžke trvania. Žalovaný uviedol, že pojem trvalý pobyt nie je možné stotožňovať s pojmom bydlisko v tejto súvislosti poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Sžsk/38/2017 zo dňa 27.11.2018. Žalovaný vyhodnotil, že počas výkonu zárobkovej činnosti sa žalobca zvyčajne zdržiaval na území Rakúska, na základe čoho za miesto jeho bydliska považoval Rakúsko.

Podľa žalobcu prvostupňový orgán verejnej správy postupoval nesprávne a v rozpore s právnymi predpismi, k čomu žalovaný uviedol, že v zmysle koordináčnych nariadení by bolo možné doby poistenia dosiahnuté na území iného členského štátu zohľadniť na dávku v nezamestnanosti podľa uplatniteľnej slovenskej právnej úpravy len za podmienky zachovania bydliska, resp. centra záujmu v členskom štáte, podľa ktorého práva sa nárok uplatňuje. Ak si teda žalobca uplatnil nárok na Slovensku podľa slovenskej právnej úpravy, je nevyhnutné, aby mal zachované bydlisko ako centrum svojich záujmov na Slovensku aj počas výkonu poslednej zárobkovej činnosti v inom členskom štáte, teda v Rakúsku.

Záverom žalovaný konštatoval, že s výkladom dotknutých ustanovení tak, ako ich vykladá žalovaný, sa stotožnili všetky krajské sudy aj Najvyšší súd Slovenskej republiky.

Žaloba, žalobné body a argumentácia žalobcu

4. Žalobca sa včas podanou správnou žalobou domáhal, aby správny súd napadnuté rozhodnutie a prvostupňové rozhodnutie zrušil. Žalobca uviedol, že nesúhlasí ani s jedným rozhodnutím orgánu štátnej správy a trval na ich nesprávosti. Podľa názoru žalobcu je ním napadnuté rozhodnutie nezákonné, nakoľko vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, ktoré spočíva v nesprávnej aplikácii relevantných noriem upravujúcich nárok na dávku v nezamestnanosti. Žalobca trval na tom, že splnil všetky formálne aj materiálne podmienky na priznanie dávky v nezamestnanosti. Po ukončení gymnázia bol žalobca zamestnaný na území Slovenskej republiky pričom až následne pracoval v Írsku a v Rakúsku, teda v krajinách Európskej únie. Žalobca toho času žije v spoločnej domácnosti s rodičmi, pričom pravidelne prispieva na chod spoločnej domácnosti. Žalobca pracoval v zahraničí za účelom dosiahnutia vyššieho zárobku a získania lepších jazykových znalostí, pričom v zahraničí bol spolu s partnerom. V zahraničí žalobca býval na ubytovni spolu s kolegami z práce ako aj sa už bývalým partnerom. Domov cestoval pravidelne každé 2 kalendárne týždne. Mobilným operátorom žalobcu bol po celý čas operátor zo Slovenska. Obvodného lekára ako aj špecialistov mal žalobca na Slovensku a absolvoval o nich aj pravidelné preventívne lekárske prehliadky. V zahraničí mal žalobca dve rôzne pracovné zmluvy, jednu na čiastočný pracovný úväzok a druhú na plný pracovný úväzok u toho istého zamestnávateľa. Návrat žalobcu na Slovensko bol podmienený zhoršením jeho zdravotného stavu, keď po úraze už nemohol vykonávať dovtedy vykonávanú prácu, ako aj z dôvodu rozchodu s partnerom. Argumenty, ktoré žalovaný uviedol v napadnutom rozhodnutí považuje žalobca za ničím nepodložené, pričom je názoru, že boli poškodené jeho práva.

Vyjadrenie žalovaného

5. Žalovaný vo svojom vyjadrení k žalobe navrhol správne mu súdu, aby správnu žalobu ako nedôvodnú zamietol podľa § 190 zák. č. 162/2015 Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“). Úvodom vyjadrenia žalovaný zhrnul doterajší priebeh administratívneho konania, citoval § 104 ods. 1 Zákona o sociálnom poistení, § 104 ods. 6 Zákona o sociálnom poistení, čl. 61 ods. 1 Základného nariadenia, čl. 61 ods. 2 Základného nariadenia, čl. 65 ods. 5 písm. a) Základného nariadenia, čl. 1 písm. j) Základného nariadenia a čl. 11 ods. 1 Vykonávacieho nariadenia. Žalovaný konštatoval, že v období posledných štyroch rokov pred zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie žalobca nepreukázal žiadnu dobu poistenia v nezamestnanosti, ktorú by bolo možné zohľadniť na účely vzniku nároku na dávku v nezamestnanosti. V posudzovanom období žalobca pracoval na území Rakúska. Nakoľko žalobca dosiahol v posudzovanom období štyroch rokov pred zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie dobu poistenia v nezamestnanosti na území Rakúska, bolo v konaní o dávke v nezamestnanosti potrebné posúdiť, či je možné takúto dobu zohľadniť na účely vzniku nároku na dávku v nezamestnanosti v súlade s čl. 61 Základného nariadenia. Podľa článku 61 ods. 2 Základného nariadenia je možné zohľadniť doby poistenia v nezamestnanosti dosiahnuté podľa právnych predpisov členského štátu Európskej únie, ako keby boli dosiahnuté podľa slovenských právnych predpisov v prípade, že daná osoba bezprostredne pred zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie ukončila doby poistenia dosiahnuté v súlade so slovenskými právnymi predpismi. Výnimku z tohto pravidla predstavujú prípady uvedené v čl. 65 ods. 5 písm. a) Základného nariadenia, pričom ide o prípady, kedy si dotknutá osoba počas svojej poslednej činnosti ako zamestnanec alebo samostatne zárobkovo činná osoba na území členského štátu Európskej únie zachovala bydlisko na území Slovenskej republiky. V konaní o nároku na dávku v nezamestnanosti sa posudzuje zachovanie väzieb žalobcu na území Slovenskej republiky na základe celkového zhodnotenia všetkých zabezpečených dôkazov a dostupných informácií. Žalovaný uviedol, že žalobca nedosiahol bezprostredne pred zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie doby poistenia v nezamestnanosti v zmysle platnej slovenskej legislatívy, preto bolo možné zohľadniť dobu poistenia v nezamestnanosti dosiahnutú na území Rakúska do celkovej doby poistenia v nezamestnanosti v súlade s čl. 61 ods. 1 Základného nariadenia len v prípade, ak by bolo u žalobcu preukázané zachovanie pevných väzieb a bydliska na území Slovenskej republiky počas výkonu posledného zamestnania. Žalovaný, resp. prvostupňový orgán verejnej správy pri posúdení vzniku nároku na predmetnú dávku preto vychádzal zo skutočností vyplývajúcich z formuláru U1 zo dňa 05.12.2023, z údajov osvedčených žalobcom vo Vyhlásení žiadateľa na účely posúdenia zachovania centra záujmov zo dňa 05.12.2023 a zároveň bolo prihliadnuté na informácie vyplývajúce z dokumentov, ktoré žalobca predložil v konaní o nároku na dávku v nezamestnanosti. Žalovaný uviedol jednotlivé kritériá, na základe ktorých došlo k celkovému posúdeniu centra záujmov žalobcu. Išlo o kritérium dĺžky a trvalosti prítomnosti na území dotknutých členských štátov; situáciu žalobcu vrátane povahy a osobitných vlastností každej vykonávanej činnosti, predovšetkým miesta, kde sa takáto činnosť zvyčajne vykonáva, trvalosti tejto činnosti a dĺžky trvania každej pracovnej zmluvy; rodinného stavu a rodinných väzieb žalobcu; bytovej situácie žalobcu, najmä toho, či je táto situácia stabilná; členského štátu, ktorý sa považuje za miesto bydliska osoby na daňové účely. Na základe uvedených kritérií žalovaný usúdil, že nie je možné považovať bydlisko žalobcu počas jeho zamestnania v Rakúsku za zachované na území Slovenskej republiky. V rámci posúdenia zachovania centra záujmov žalobcu na území Slovenskej republiky počas výkonu zárobkovej činnosti na území Rakúska žalovaný v napadnutom rozhodnutí poukázal aj na rozhodnutie správnej komisie pre koordináciu systémov sociálneho zabezpečenia č. U2 z 12.06.2009, podľa ktorého by nebolo prijateľné, ak by sa príliš širokým výkladom pojmu bydlisko mala rozšíriť oblasť uplatnenia čl. 65 Základného nariadenia tak, aby zahŕňala všetky osoby, ktoré majú dosť stabilné zamestnanie alebo samostatne zárobkovú činnosť v členskom štáte a ktoré nechali svojej rodiny vo svojej krajine pôvodu. Žalovaný rovnako poukázal, že možnosť žalobcu uplatniť si nárok na dávku v nezamestnanosti v štáte inom, než je štát posledného zamestnania, je len výnimkou zo všeobecného pravidla, pretože nárok na dávku v nezamestnanosti by si mala nezamestnaná osoba prednostne uplatniť štáte posledného zamestnania, keďže v tomto štáte platila poisťňa pre prípad nezamestnanosti. Žalobca mal teda zákonnú možnosť požiadať o dávku v nezamestnanosti na území Rakúska, pričom v prípade priznania nároku má žalobca zmysle čl. 64 Základného nariadenia možnosť požiadať o export priznanej dávky v nezamestnanosti do ktoréhokolvek členského štátu Európskej únie. Žalobca v žalobe opísal dôvody jeho odchodu do zahraničia, ako aj dôvody návratu zo zahraničia, pričom v zmysle čl. 11 ods. 1 Vykonávacieho nariadenia nie sú dôvody odchodu do zahraničia a návratu zo zahraničia rozhodujúcimi skutočnosťami preukazujúcimi miesto bydliska dotknutej osoby. Žalovaný sa ďalej vyjadril k argumentom žalobcu, podľa ktorých si žalobca mal zachovať bydlisko na území Slovenskej republiky počas výkonu zárobkovej činnosti v zahraničí. K argumentu žalobcu o pravidelných návratoch na územie Slovenskej republiky žalovaný uviedol, že v konaní bolo prihliadnuté aj na skutočnosť, že sa žalobca

počas výkonu zamestnania v Rakúsku pravidelne vracal na územie Slovenska, avšak hoci sa žalobca niekoľko krát ročne vracal na územie Slovenska, navštívil svojej blízke osoby na Slovensku, strávil s nimi voľný čas alebo dovolenku, neznamená to, že nemajú po uplynutí týchto kratších časových úsekov dlhodobý záujem v zahraničí zotrvať a tak uvedený argument nepreukazuje zachovanie väzieb žalobcu na Slovensku počas jeho dlhodobého pracovného pôsobenia v Rakúsku. Žalovaný ďalej pri posúdení bydliska žalobcu prihladol na jeho bytovú situáciu v zahraničí a na Slovensku. Žalovaný mal za to, že bývanie u rodičov na Slovensku svedčí o pomerne stabilnej bytovej situácii žalobcu na tomto území, avšak uvedené je potrebné vyhodnotiť komplexne. V porovnaní s ostatnými zistenými skutočnosťami, a teda dlhodobou prítomnosťou žalobcu v zahraničí, stabilnou pracovnou situáciou v Rakúsku, orientáciou na zahraničný pracovný trh, prítomnosťou vtedajšieho partnera v zahraničí, platením daní a odvodov podľa rakúskych právnych predpisov nezakladá bývanie v spoločnej domácnosti s rodičmi na Slovensku zachovanie bydliska žalobcu na Slovensku. Žalobca síce v žalobe uviedol, že využíva zdravotnú starostlivosť na Slovensku, avšak rovnako deklaroval, že zdravotnú starostlivosť využíval aj v zahraničí. Uvedené teda žiadnym spôsobom nesvedčí o zachovaní bydliska žalobcu na Slovensku počas výkonu zárobkovej činnosti v zahraničí. Žalovaný rovnako konštatoval, že pracovná situácia žalobcu v Rakúsku bola dostatočne stabilná a v porovnaní s pracovnou históriou na Slovensku, kde 2 pracovné pomery v úhrne trvali 1 rok a 3 mesiace, svedčí o vytvorení centra záujmov na území Rakúska. Žalovaný zdôraznil, že nárok na dávku v nezamestnanosti by si nezamestnané osoby mali v zmysle Základného nariadenia uplatniť štáte posledného zamestnania, kde boli pre tento prípad poistené. Na základe uvedeného teda žalovaný má za to, že v konaní o nároku žalobcu na dávku v nezamestnanosti boli bez pochybností preukázané skutočnosti, na základe ktorých možno vyvodiť záver, že žalobca nemal počas posledného zamestnania v Rakúsku zachované bydlisko na území Slovenskej republiky a bezprostredne pred zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie nebol poistený v nezamestnanosti v zmysle slovenských právnych predpisov, preto nebolo možné doby poistenia v nezamestnanosti získané na území Rakúska zohľadniť na účely vzniku nároku na dávku v nezamestnanosti v súlade s čl. 61 Základného nariadenia.

6. Ďalšie vyjadrenie žalobcu (replika) nebolo podané.

Posúdenie opodstatnenosti žaloby - podstatných skutkových tvrdení a právnych argumentov súdom

7. Predmetom súdneho prieskumu v danej veci bolo posúdenie zákonnosti napadnutého rozhodnutia žalovaného, prvostupňového rozhodnutia, ako aj konania žalovaného, resp. prvostupňového orgánu verejnej správy, ktoré predchádzalo vydanému rozhodnutiu. Správny súd preskúmal žalobou napadnuté rozhodnutie žalovaného, prvostupňové rozhodnutie a postup, ktorý im predchádzal nielen v rozsahu a z dôvodov uvedených v žalobe, ale aj nad rozsah žalobných bodov, keďže sa jedná o správnu žalobu v sociálnych veciach fyzickej osoby, kedy správny súd nie je viazaný žalobnými bodmi v zmysle § 203 ods. 2 SSP a § 134 ods. 2 písm. d) SSP.

8. Správny súd vo veci rozhodol bez nariadenia pojednávania, keďže účastníci konania nepožiadali o nariadenie pojednávania a jeho nariadenie si nevyžiadali ani iný dôvod podľa § 107 ods. 1 SSP. Správny súd dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná, a preto ju v zmysle § 190 SSP zamietol. Rozsudok bol dňa 05.05.2025 v súlade s § 137 ods. 3 SSP vyhlásený vyvesením skráteného písomného vyhotovenia rozsudku bez odôvodnenia na úradnej tabuli súdu a na webovej stránke súdu, pričom miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku boli na úradnej tabuli súdu a na webovej stránke súdu oznámené viac ako 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 137 ods. 4 SSP)

9. Podľa § 2 ods. 1 SSP: v správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

10. Podľa § 6 ods. 1 SSP: správne súdy v správnom súdnictve preskúmajú na základe žalôb zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, opatrení orgánov verejnej správy a iných zásahov orgánov verejnej správy, poskytujú ochranu pred nečinnosťou orgánov verejnej správy a rozhodujú v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

11. Podľa § 6 ods. 2 písm. c) SSP : správne súdy rozhodujú v konaniach o správnych žalobách v sociálnych veciach.

12. Podľa § 199 ods. 3 SSP : ak nie je v tejto hlave ustanovené inak, použijú sa na konanie v sociálnych veciach ustanovenia o konaní o všeobecnej správnej žalobe.

13. Podľa § 190 SSP : ak správny súd po preskúmaní rozhodnutia alebo opatrenia žalovaného dospeje k záveru, že žaloba nie je dôvodná, rozsudkom ju zamietne.

14. Podľa 104 ods. 1 Zákona o sociálnom poistení : poistenec má nárok na dávku v nezamestnanosti, ak v posledných štyroch rokoch pred zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie bol poistený v nezamestnanosti najmenej dva roky.

15. Podľa § 105 ods. 1 Zákona o sociálnom poistení : poistencovi, ktorý splnil podmienky nároku na dávku v nezamestnanosti, nárok na dávku v nezamestnanosti vzniká odo dňa zaradenia do evidencie uchádzačov o zamestnanie a zaniká uplynutím podporného obdobia v nezamestnanosti. Podporné obdobie v nezamestnanosti je šesť mesiacov. Do podporného obdobia v nezamestnanosti sa nezapočítava obdobie, počas ktorého poistenec nemá nárok na výplatu dávky v nezamestnanosti z dôvodu uvedeného v § 106.

16. Podľa čl. 1 písm. j) Základného nariadenia : „bydlisko“ znamená miesto, kde osoba zvyčajne býva.

17. Podľa čl. 61 ods. 1 Základného nariadenia : príslušná inštitúcia členského štátu, ktorého právne predpisy podmieňujú nadobudnutie, zachovanie, znovunadobudnutie alebo trvanie nároku na dávky dosiahnutím dôb poistenia, zamestnania alebo samostatnej zárobkovej činnosti, v potrebnom rozsahu zohľadní doby poistenia, zamestnania alebo samostatnej zárobkovej činnosti dosiahnuté podľa právnych predpisov ktoréhokoľvek členského štátu, ako keby boli dosiahnuté podľa právnych predpisov, ktoré uplatňuje. Ak však uplatniteľné právne predpisy podmieňujú nárok na dávky dosiahnutím dôb poistenia, vtedy doby zamestnania alebo samostatnej zárobkovej činnosti dosiahnuté podľa právnych predpisov iného členského štátu sa nezohľadnia, iba ak by sa takéto doby považovali za doby poistenia a boli dosiahnuté v súlade s uplatniteľnými právnymi predpismi.

18. Podľa čl. 61 ods. 2 Základného nariadenia : s výnimkou prípadov uvedených v článku 65 ods. 5 písm. a) sa uplatňovanie odseku 1 tohto článku podmieňuje tým, že daná osoba bezprostredne ukončila v súlade s právnymi predpismi, podľa ktorých sa uplatňuje nárok na dávky:

- doby poistenia, ak tieto právne predpisy vyžadujú doby poistenia,
- doby zamestnania, ak tieto právne predpisy vyžadujú doby zamestnania, alebo
- doby samostatnej zárobkovej činnosti, ak tieto právne predpisy vyžadujú doby samostatnej zárobkovej činnosti.

19. Podľa čl. 65 ods. 5 písm. a) Základného nariadenia: nezamestnaná osoba uvedená v prvej a druhej vete odseku 2 poberá dávky v súlade s právnymi predpismi členského štátu bydliska, ako keby sa na ňu vzťahovali tieto právne predpisy počas jej poslednej činnosti ako zamestnanec alebo samostatne zárobkovo činná osoba. Tieto dávky poskytuje inštitúcia miesta bydliska.

20. Podľa čl. 11 ods. 1, 2 Vykonávacieho nariadenia : Ak je rozdiel v stanoviskách inštitúcií dvoch alebo viacerých členských štátov o určení bydliska osoby, na ktorú sa uplatňuje základné nariadenie, tieto inštitúcie po vzájomnej dohode určia centrum záujmov dotknutej osoby na základe celkového posúdenia všetkých dostupných informácií súvisiacich s príslušnými skutočnosťami, ktoré môžu obsahovať:

- dĺžku a trvalosť prítomnosti na území dotknutých členských štátov;
- situáciu dotknutej osoby vrátane:

o povahy a osobitných vlastností každej vykonávanej činnosti, predovšetkým miesta, kde sa takáto činnosť zvyčajne vykonáva, trvalosti tejto činnosti a dĺžky trvania každej pracovnej zmluvy;

o jej rodinného stavu a rodinných väzieb;

o vykonávania akejkoľvek nezárobkovej činnosti;

o v prípade študentov zdroja ich príjmov;

o jej bytovej situácie, najmä toho, či je táto situácia stabilná;

o členského štátu, ktorý sa považuje za miesto bydliska osoby na daňové účely.

Ak posúdenie rôznych kritérií, ktoré vychádzajú z príslušných skutočností, ako sa uvádzajú v odseku 1, nevedie k dohode medzi dotknutými inštitúciami, na určenie skutočného miesta bydliska osoby sa za

rozhodujúci považuje úmysel tejto osoby, tak ako vyplýva z uvedených skutočností a okolností, najmä dôvody, ktoré ju viedli k presťahovaniu.

21. Správny súd uvádza, že podstatou súdneho prieskumu v danej veci je posúdenie, či žalobca pri uplatnení nároku dávky v nezamestnanosti splnil zákonné podmienky na priznanie uvedenej dávky. Pri posúdení nároku bolo potrebné primárne vychádzať z vnútroštátnej právnej úpravy, konkrétne zo Zákona o sociálnom poistení. Zo skutkového stavu bezpochybne vyplýva, že v zmysle Zákona o sociálnom poistení žalobca nesplnil zákonné doby poistenia nezamestnanosti v Slovenskej republike, keď pred jeho zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie v posledných štyroch rokoch nebol poistený v nezamestnanosti najmenej dva roky podľa slovenských právnych predpisov. Keďže žalobca vykonával prácu v inom členskom štáte, konkrétne v Rakúsku, bolo na mieste posúdenie zohľadnenia dôb poistenia v nezamestnanosti, ktoré dosiahol podľa právnych predpisov iného členského štátu podľa všeobecného pravidla obsiahnutého v čl. 61 ods. 1 a 2 Základného nariadenia. Podľa tohto pravidla (čl. 61 ods. 2 Základného nariadenia) by žalobcovi bolo možné zohľadniť doby poistenia v nezamestnanosti dosiahnuté podľa právnych predpisov členského štátu Európskej únie, ako keby boli dosiahnuté podľa slovenských právnych predpisov, ak by žalobca ukončil doby poistenia dosiahnuté v súlade so slovenskými právnymi predpismi. Pri tom nie je sporné, že žalobca dosiahol v posudzovanom období pred zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie dobu poistenia v nezamestnanosti v Rakúsku. Na tomto mieste je potrebné konštatovať, že ani táto podmienka zo strany žalobcu nebola splnená. Výnimka z uvedeného pravidla je upravená v čl. 65 ods. 5 písm. a) Základného nariadenia, podľa ktorej by žalobca poberal dávky v súlade s právnymi predpismi Slovenskej republiky, ako keby sa naňho tieto predpisy vzťahovali počas jeho poslednej činnosti zamestnanca, a to v prípade, ak si na území Slovenska zachoval bydlisko.

22. V zmysle Základného nariadenia je potrebné pojem „bydlisko“ posudzovať objektívne. Tento pojem nemožno stotožňovať s trvalým pobytom alebo prechodným pobytom podľa slovenského právneho poriadku. Z rozhodovacej činnosti Súdneho dvora EÚ vyplýva, že ak pracovník má stabilné zamestnanie v určitom členskom štáte, tak sa predpokladá, že tam má aj bydlisko (rozsudok vo veci C-102/91 Koch; rozsudok vo veci 76/76 Di Paulo v. Office National de l'Emploi). Bližší spôsob určenia bydliska upravuje čl. 11 ods. 1 Vykonávacieho nariadenia, ktoré obsahuje demonštratívny výpočet kritérií určenia bydliska. Zásadnými kritériami sú najmä, nie však výlučne, dĺžka a trvalosť prítomnosti na území dotknutých členských štátov a situácia dotknutej osoby. Bydlisko osoby sa tak primárne určuje na základe uvedených objektívnych kritérií. Ak by však na základe objektívnych kritérií nebolo možné určiť bydlisko osoby, podľa čl. 11 ods. 2 Vykonávacieho nariadenia, považuje sa za rozhodujúce kritérium úmysel tejto osoby, najmä dôvody, ktoré ju viedli k presťahovaniu. Subjektívne kritérium sa teda posudzuje len subsidiárne, ak by posúdením objektívnych kritérií nedošlo k určeniu bydliska. V zmysle čl. 1 písm. j) Základného nariadenia „bydlisko“ je miesto, kde osoba zvyčajne býva. Pojem „bydlisko“ je potrebné chápať v širších súvislostiach ako miesto, kde sa fyzická osoba trvalejšie zdržuje, kde je jej centrum záujmov, kde trávi čas v mimopracovnom čase. Najvyšší súd Slovenskej republiky, v rozsudku sp. zn. 1 Sžsk/38/2017 zo dňa 27.11.2018 konštatoval (v bode 26), že na zachovanie bydliska a centra záujmov na Slovensku nepostačuje len zachovanie si evidovaného trvalého pobytu, čo je do veľkej miery len administratívna skutočnosť, ktorá neodzrkadľuje realitu. V bode 30 odôvodnenia tohto rozsudku NS SR uviedol, že otázka bydliska je koncipovaná ako otázka faktická, ktorá je objektivizovaná až do tej miery, že niekedy ani úmysel (počiatočný alebo i trvajúci) a snaha dotknutej osoby nestačia na zachovanie bydliska v krajine pôvodu. Na tieto účely nie je rozhodujúca na prvom mieste citová väzba k svojmu rodisku, či rodičom, ani viac, či menej určitý plán raz v budúcnosti sa opäť presťahovať do krajiny pôvodu, ale skutočné bydlisko, teda miesto, kde osoba zvyčajne býva. „Bydlisko“ predstavuje v zmysle článku 1 písm. j) Základného nariadenia v spojení s čl. 11 ods. 1 Vykonávacieho nariadenia autonómny pojem vlastný právu Únie (rozsudok C – 90/97 Swaddling, body 28 a 29), na čo poukázal Najvyšší súd SR v rozsudku sp. zn. 7Sžsk/91/2020 zo dňa 30.06.2021. Správny súd poukazuje na to, že ani aktuálna rozhodovacia prax Najvyššieho správneho súdu SR sa od takéhoto záveru neodklonila, teda možno ju považovať za ustálenú (napr. rozsudok 7Ssk/73/2022 zo dňa 31.05.2023, 7Ssk/169/2022 zo dňa 27.09.2023, 7Ssk/47/2022 zo dňa 26.04.2023) .

23. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia žalovaného vyplynulo, že žalobca bezprostredne pred zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie nedosiahol doby poistenia v nezamestnanosti v zmysle platnej slovenskej legislatívy. Z tohto dôvodu by bolo možné zohľadniť dobu poistenia v nezamestnanosti dosiahnutú na území iného členského štátu EÚ, v danom prípade v Rakúsku, kde

žalobca pracoval, do celkovej doby poistenia v nezamestnanosti v súlade s čl. 61 ods. 1 základného nariadenia len v prípade preukázania zachovania pevných väzieb a bydliska na území Slovenskej republiky počas výkonu posledného zamestnania na území členského štátu Európskej únie.

24. V danej veci bolo potrebné posúdiť najmä to, či žalovaný ako aj prvostupňový orgán v dostatočnom rozsahu vykonali dokazovanie, postupovali v súlade so zákonom, t.j. či ich postupom a rozhodnutím bol naplnený účel Zákona o sociálnom poistení, či bolo dodržané Základné a Vykonávacie nariadenie. Podstatnou spornou skutočnosťou, na základe ktorej žalovaný nepriznal žalobcovi nárok na dávku v nezamestnanosti, je posúdenie zachovania centra záujmov žalobcu počas jej posledného zamestnania v Rakúsku a záver, že dobu poistenia v nezamestnanosti získanú na území Rakúska nie je možné zohľadniť na účely vzniku nároku na dávku v nezamestnanosti v súlade s čl. 61 Základného nariadenia.

25. Žalovaný v napadnutom rozhodnutí vyčerpávajúcim spôsobom zhodnotil jednotlivé kritéria, na základe ktorých bolo posúdené centrum záujmov žalobcu, a teda aj samotné bydlisko žalobcu. Žalovaný posúdil – i) dĺžku a trvalosť prítomnosti žalobcu na území členského štátu, ii) situáciu žalobcu vrátane povahy a osobitných vlastností každej vykonávanej činnosti, predovšetkým miesta, kde sa táto činnosť zvyčajne vykonáva, trvalosti tejto činnosti a dĺžky trvania každej pracovnej zmluvy, iii) rodinný stav a rodinné väzby žalobcu, iv) bytovú situáciu žalobcu, najmä či je táto situácia stabilná, v) členský štát, ktorý sa považuje za miesto bydliska žalobcu na daňové účely. Správny súd dospel k záveru, že žalovaný dostatočne skúmal objektívne kritéria, na základe ktorých mohol určiť centrum záujmov a bydlisko žalobcu, a teda, že žalobca mal centrum svojich záujmov počas výkonu poslednej pracovnej činnosti v Rakúsku, a teda sa naňho nevzťahuje čl. 65 ods. 2 a 5 Základného nariadenia, a teda nie je možné použiť pravidlo sčítania dôb poistenia v zmysle čl. 61 základného nariadenia.

26. Žalobca správnu žalobu dôvodil a domáhal sa zrušenia napadnutého a prvostupňového rozhodnutia tým, že tieto sú nezákonné, nakoľko vychádzajú z nesprávneho právneho posúdenia veci, ktoré spočíva v nesprávnej aplikácii relevantných noriem upravujúcich nárok na jeho dávku v nezamestnanosti.

27. Správny súd konštatuje, ako vyplýva z odseku 23 tohto rozhodnutia, že žalobca nedosiahol potrebné doby poistenie podľa § 104 ods. 1 Zákona o sociálnom poistení, keď v posledných štyroch rokoch pred zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie nebol poistený v nezamestnanosti najmenej dva roky na území Slovenskej republiky. Z administratívneho konania bolo bez pochybností preukázané, čo nespороval ani samotný žalovaný, že potrebné doby poistenia v nezamestnanosti dosiahol žalobca na území Rakúska. Tieto doby poistenia možno na účely poskytnutia dávky v nezamestnanosti na území Slovenskej republiky započítať za splnenia podmienok stanovených v Základnom nariadení. Podľa čl. 61 ods. 2 Základného nariadenia je možné túto dosiahnutú dobu poistenia v Rakúsku zohľadniť, ako keby bola dosiahnutá na území Slovenskej republiky v takom prípade, ak by žalobca ukončil doby poistenia podľa slovenského právneho poriadku. Žalobca tak nespĺnil ani túto podmienku, keď v posledných štyroch rokoch pred zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie nebol poistený v nezamestnanosti najmenej dva roky na území Slovenskej republiky. Do úvahy tak prichádzal postup podľa čl. 65 ods. 5 Základného nariadenia, podľa ktorého by žalobcovi bolo možné započítať doby poistenia dosiahnuté v Rakúsku aj bez ich ukončenia podľa slovenských právnych predpisov, ak by si žalobca zachoval bydlisko na území Slovenskej republiky (k pojmu bydlisko pozri bližšie odsek 22 tohto rozhodnutia). Žalovaný tak na základe objektívnych kritérií skúmal zachovanie bydliska na základe centra záujmu žalobcu na území Slovenska a dospel k záveru, že centrum záujmu žalobcu bolo práve v Rakúsku. Správny súd tak z postupu žalovaného či prvostupňového orgánu verejnej správy, ako aj z napadnutého či prvostupňového rozhodnutia nezistil, že by dotknuté orgány verejnej správy dospeli k nesprávne právnemu posúdeniu veci na základe nesprávnej aplikácii relevantných noriem. Postup žalovaného, ako aj prvostupňového orgánu verejnej správy bol zákonný, vychádzal z relevantných noriem, ktoré upravujú ako vznik nároku na dávku v nezamestnanosti, tak aj postup dotknutých orgánov pri posúdení vzniku nároku na dávku v nezamestnanosti.

28. Žalobca v správnej žalobe ďalej uviedol svoj rodinný stav, svoje vzdelanie, pracovnú históriu bezprostredne po ukončení štúdia na území Slovenskej republiky, ako aj to, že v súčasnosti žije v spoločnej domácnosti s rodičmi ktorým prispieva na chod spoločnej domácnosti. Uvedené skutočnosti však nie sú žiadnym spôsobom relevantné k posúdeniu zákonnosti napadnutého rozhodnutia, či prvostupňového rozhodnutia, keďže vznik nároku na dávku v nezamestnanosti vychádza z kritéria

ukončenia dôb poistenia, resp. v tomto prípade z kritéria zachovania bydliska na území Slovenskej republiky.

29. Žalobca v správnej žalobe ďalej uviedol, že v Rakúsku býval spolu s kolegami z práce a s bývalým partnerom. Bytovou otázkou žalobcu sa zaoberal aj žalovaný, ako aj prvostupňový orgán verejnej správy. Keďže z administratívneho konania vyplynulo, že žalobca býval u zamestnávateľa, pričom svoje bývanie v zahraničí nemenil, možno bytovú situáciu považovať v zahraničí za stabilnú. Rovnako za stabilnú možno považovať bytovú situáciu na území Slovenskej republiky, kde žalobca síce nevlastní žiadnu nehnuteľnosť, ale býva u rodičov. Argument žalobcu ohľadom bytovej situácie v Rakúsku však žiadnym spôsobom nevyvracia správnosť záverov žalovaného, resp. prvostupňového orgánu verejnej správy, naopak ich potvrdzuje, pričom vyššie uvedená bytová situácia žalobcu počas výkonu práce v Rakúsku nezakladá zachovania bydliska na území Slovenskej republiky. Žalobca taktiež poukázal na pravidelnosť návratov, t.j. každé dva kalendárne týždne. Aj napriek tomu, že žalobca v administratívnom konaní uvedenú skutočnosť nepreukázal, žalovaný aj prvostupňový orgán verejnej správy na tento argument žalobcu prihliadli, avšak ani na základe tejto skutočnosti nemožno konštatovať, že by si žalobca zachoval bydlisko na území Slovenskej republiky vo vzťahu k ostatným posudzovaným kritériám, a teda pracovná a ekonomická orientácia na zahraničie, konkrétne Rakúsko.

30. Za nerelevantný vo vzťahu k zákonitosti rozhodnutia napadnutého rozhodnutia považoval správny súd aj argument ohľadom lekárov žalobcu. Žalobca sám uviedol, že hoci si všeobecného lekára a lekárov špecialistov zachoval na Slovensku, mal aj ošetrovúcich lekárov v Rakúsku. Uvedený argument teda nesvedčí v prospech zachovania bydliska na území Slovenska. Za rovnako nerelevantný považoval správny súd aj argument ohľadom mobilného operátora. V súčasnosti, keď v rámci Európskej únie prakticky neexistujú rozdielne ceny hovorov medzi domácimi hovormi a hovormi zo zahraničia, je otázka poskytovateľa mobilných telekomunikačných služieb absolútne irelevantná.

31. Žalobca v správnej žalobe sám uviedol, že mal v Rakúsku dve pracovné zmluvy – na čiastočný a na plný pracovný úväzok. Uvedený argument len svedčí o prenesení centra záujmov žalobcu do zahraničia, konkrétne do Rakúska, keďže sa pracovne orientoval na Rakúsky trh. Žalobca sám uviedol, že do zahraničia odišiel v záujme vyššieho zárobku a zároveň to bol spoločný plán s vtedajším partnerom. Motivácia žalobcu odísť pracovať do zahraničia bola jasná, pričom z administratívneho konania jednoznačne vyplynulo, že žalobca si počas výkonu práce v zahraničí nehľadal na území Slovenska zamestnanie (Vyhlásenie žiadateľa). Správny súd tak konštatuje, že centrum záujmov žalobcu bolo jednoznačne prenesené do zahraničia, konkrétne do Rakúska, čo zakladá správnosť záveru žalovaného o nezachovaní si bydliska žalobcu na území Slovenskej republiky.

32. Správny súd záverom uvádza, že žalovaný a rovnako aj prvostupňový orgán verejnej správy za účelom posúdenia vzniku nároku na dávku v nezamestnanosti žalobcu postupovali v súlade so zákonom, riadne zistili skutkový stav veci a rozhodnutia náležite odôvodnili. Správny súd nezistil žiaden dôvod na zrušenie napadnutého rozhodnutia, a preto žalobu v zmysle § 190 SSP zamietol ako nedôvodnú. Správny súd ani nad rámec žalobných bodov (§ 203 ods. 2 SSP) nezistil dôvody, ktoré by odôvodňovali zrušenie napadnutého rozhodnutia.

33. O trovách konania rozhodol správny súd tak, že právo na náhradu trov konania nepriznal žiadnemu z účastníkov konania. Keďže správny súd žalobu zamietol, žalobca nemal v konaní ani len čiastočný úspech, preto mu súd právo na náhradu nepriznal (§ 167 ods. 1 SSP a contrario). Žalovanému, hoci bol v konaní úspešný, správny súd nepriznal právo na náhradu trov konania, keďže správny súd nezhliadol žiadne dôvody odôvodňujúce priznanie práva na náhradu trov konania žalovanému (§ 168 SSP a contrario).

Poučenie:

Doručený rozsudok je právoplatný (§ 145 ods. 1 SSP).

Proti tomuto rozsudku je prípustná kasačná sťažnosť (§ 438 ods. 1 SSP, § 439 ods. 1 SSP a § 439 ods. 3 SSP a contr.).

O kasačnej sťažnosti rozhoduje kasačný súd – Najvyšší správny súd Slovenskej republiky (§ 438 ods. 2 SSP).

Kasačnú sťažnosť je potrebné podať na Správnom súde v Banskej Bystrici (§ 444 ods. 1 SSP) v lehote jedného mesiaca od doručenia rozhodnutia oprávnenému subjektu (§ 443 ods. 1 SSP).

Kasačná sťažnosť podaná v listinnej podobe musí byť podaná v potrebnom počte vyhotovení (§ 56 ods. 3 SSP).

Podľa § 445 ods. 1, 2 SSP, (1) v kasačnej sťažnosti sa musí okrem všeobecných náležitostí podania podľa § 57 uviesť

- a) označenie napadnutého rozhodnutia,
- b) údaj, kedy napadnuté rozhodnutie bolo sťažovateľovi doručené,
- c) opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 sa podáva (ďalej len "sťažnostné body"),
- d) návrh výroku rozhodnutia (sťažnostný návrh).

(2) Sťažnostné body možno meniť len do uplynutia lehoty na podanie kasačnej sťažnosti.

Podľa § 440 ods. 1 SSP kasačnú sťažnosť možno odôvodniť len tým, že správny súd v konaní alebo pri rozhodovaní porušil zákon tým, že: a) na rozhodnutie vo veci nebola daná právomoc súdu v správnom súdnictve, b) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník konania, nemal procesnú subjektivitu, c) účastník konania nemal spôsobilosť samostatne konať pred správnym súdom v plnom rozsahu a nekonal za neho zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už skôr právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už skôr začalo konanie, e) vo veci rozhodol vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený správny súd, f) nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, g) rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci, h) sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu, i) nerešpektoval záväzný právny názor, vyslovený v zrušujúcom rozhodnutí o kasačnej sťažnosti alebo j) podanie bolo nezákonne odmietnuté.

Podľa § 449 ods. 1, 2 SSP, (1) sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ musí byť v konaní o kasačnej sťažnosti zastúpený advokátom. Kasačná sťažnosť a iné podania sťažovateľa alebo opomenutého sťažovateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosti podľa odseku 1 neplatia, ak

- a) má sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ, jeho zamestnanec alebo člen, ktorý za neho na kasačnom súde koná alebo ho zastupuje, vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) ide o konania o správnej žalobe podľa § 6 ods. 2 písm. c) a d),
- c) je žalovaným Centrum právnej pomoci.